

Franz Jožefova grenčica čisti črevo, zboljša kri, pomiri živce.

vom kmetu le pozna. Naj bi ubogi ter brezposelni tudi tedaj pomagali kmetu, ko jih v denarju ne more plačati! Kmetško dekle.»

Sprejem gojenk v kmetijsko-gospodinjstvo šolo v Marijanišču v Ljubljani. S 1. oktobrom t. l. se otvori 31. tečaj gospodinjstvene šole, ki bo trajal 10 mesecev. Gojenke morajo stanovati v zavodu, ki je pod vodstvom št. sester iz reda sv. Frančiška. Zavod je v posebnem poslopju poleg Marijanišča na Poljanah v Ljubljani. Teoretični del obsega verouk, vzgojslovje, računstvo, knjigovodstvo in kmetijsko gospodarstvo, vrtnarstvo in sadjarstvo, živinorejo in živinozdravstvo, poljedelstvo in kemijo. Gojenke se praktično vežbajo v kuhanju, šivanju (ročnem in strojnem), krojnem risanju, pranju, likanju, v mlekarstvu in sirsarstvu, v vrtnarstvu itd., vadijo se tudi v ravnanju z bolniki in bolno živino. Tista, ki bo sprejeta v zavod, plača mesečno za hrano, stanovanje in razsvetljavo, to je sploh za vse 450 Din, od katerih del se poravnava lahko tudi v živilih. Vsaka gojenka naj vzame s seboj v tečaj obleko, perilo in obutev, potrebno za delo in praznik. Nadalje perilo za posteljo: dva para rjuh in štiri prevleke za blazine, 4 brisače, 4 servijete, ki so lahko tudi iz domačega platna. Deklice, ki hočejo vstopiti v gospodinjstveno šolo, morajo: 1. dovršiti 16. leto, 2. predložiti zadnje šolsko izpričevalo; 3. predložiti zdravniško izpričevalo, da so zdrave; 4. navesti kakšnega stanu so starši in kakšen je njih dosežani glavni poklic; 5. predložiti obvezno pismo staršev ali varuha, da zanje plačajo vse stroške šolanja; 6. zavezati se, da bodo natančno in vestno izvrševale vsa dela, ki se jim nalože, ter da se bodo strogo ravnale po hišnem redu. S temi podatki in potrebnimi prilogami opremljene, lastnoročno pisane, nekolkovane prošnje za sprejem naj se vpošljejo na vodstvo Marijanišča v Ljubljani vsaj do 15. septembra 1932. Pri sprejemu deklet v gospodinjstveno šolo se bo oziralo po možnosti na prošilke iz vseh slovenskih pokrajin. — Vodstvo Marijanišča v Ljubljani.

*

Cene in sejmska poročila.

Mariborski živinski sejem dne 9. avg. 1932. Prignanih je bilo 12 konjev, 15 bikov, 161 volov, 278 krav in 17 telet, skupaj 483 komadov. Povprečne cene za različne živalske vrste na sejmu so bile sledeče: debeli voli 1 kg žive teže od 2.50 do 3.50 Din, poldebili voli od 2 do 2.25 Din, plemenski voli od 1.50 do 2.25 Din, biki za klanje od 1.75 do 2.50 Din, klavne krave debele od 1.25 do 2.50 Din, plemenske krave od 1.25 do 1.75 Din, krave za klobasarje od 0.50 do 1.25 Din, molzne krave od 2 do 2.25 Din, breje krave od 2 do 2.25 Din, mlada živina od 2 do 3 Din, teleta od 3 do 4 Din. Prodanih je bilo 277 komadov.

Mariborski svinjski sejem dne 12. avg. 1932. Na ta svinjski sejem je bilo pripeljanih 243 svinj. Cene: mladi prašiči od 5—6 tednov stari 75—80 Din, 7—9 tednov 95—100 Din, 3—4 mesece 180—250 Din, 5—7 mesecev 300—350 Din, 8—10 mesecev 400—450 Din, 1 leto stari 500—650 Din. — Kilogram žive teže 5—6 Din, kilogram mrtve teže 10—10.50 Din. — Prodanih je bilo 89 komadov.

Mesne cene v Mariboru. Volovsko meso I. vrste 1 kg 8 do 10 Din, II. vrste 6 do 8 Din, meso od bikov, krav in telic od 4 do 5 Din, telečje meso I. vrste od 8 do 10 Din, II. vrste od 6 do 8 Din, svinjsko meso sveže od 10 do 16 Din.

DRUŠTVENE VESTI

Slomškova proslava pri Sv. Urbanu nad Mariborom. V nedeljo dne 28. avgusta proslavi Prosvetno društvo v Kamnici 70letnico smrti velikega mladinskega in narodnega prebuditelja škofa A. M. Slomška. V ta namen bo pri Sv. Urbanu nad Mariborom, na krasni razgledni točki, fantovski tabor, na katerega so vabljene vsi dobromisleči fantje, zlasti člani fantovskih odsekov in prosvetnih društev ter verskih organizacij iz vseh sosednjih župnij. Ob pol 10. uri bo obhod s sv. Rešnjim Telesom, pridiga dr. Josipa Jeraja in služba božja, med ka-

To velja seveda tudi pri pranju. Zato vzemite vedno le Persil brez vsakih primesi, kajti Persil vsebuje mnogo najboljšega mila.

Ne pozabite, da se raztopi Persil v mrzli vodi!

Persil za vsako perilo.

vojna poročila, vnovič dokazujejo popolno zanesljivost navedb v sv. pismu stare zaveze.

Zajčje gorje in ponos. Zajec je sedel pod grmom in plakal:

»Najslabotnejši, najstrahopetnejši sem na vsem našem svetu. Bojim se vsega, in pred vsem trepetam. Ptice se bojim, miši se bojim, vsega, prav vsega se bojim in ne kaže mi drugega, kakor da se utopim. Prišel je k reki, lezel skozi bičevje in gledal, kje bi bilo boljje skočiti v vodo.

Tedaj so ga ugledale žabe.

Sic — in v vodo!

Nak, je pomislil zajec, ne bom še skočil v vodo: še so na sve-

grozo govorila. Vendar oče, dobro vedoč, odkod nesreča, je sklenil javnosti vse prikriti; snažnost žensk pa je storila, da bolezen skoraj nič ni napredovala. Morebiti bi se dala še celo ozdraviti? Ta žarek upanja zasijal je tudi v duši Rahele po čudovitih vesteh o novem preroku, ki gobavcem pomaga le z eno svojo vsemogočno besedo. Tudi Jehuda je že zdavnaj kaj takega slutil in se bal, da se take želje gojijo v njegovi hiši. Danes je hotel priti resnici na sled.

»Nov prerok je vstal v Izraelu!« opomni le kakor mimogrede.

»Tudi midve sva slišali pred nekaterimi dnevi ta glas. Bili sva zunaj hiše. O ne boj se, Jehuda, bili sva celo zagrnjeni; nikdo naji ni spoznal!« reče Rahela. Ker je Jehuda mirno poslušal, nadaljuje gospa:

»Res čudovite reči se govorijo o novem preroku. Pričakujejo ga ravno zdaj k velikonočnim praznikom v Jeruzalem.

»In ti, Rahela, veruješ, da novi prerok z eno besedo ozdravlja bolnike?« vpraša s povdankom rabi.

»O, zakaj bi ne verjela; saj je ves svet priča čudežev, ki se godijo po cestah in mestnih ulicah!« odgovori pogumno Rahela.

»In ti, Rahela, veruješ, da ta novi prerok oživlja mrtve?« vpraša s strogim glasom rabi.

»O, zakaj bi bilo nemogoče, da bi se Bog, kakor nekdanj, tudi dandanes ne spomnil svojega ljudstva!« odgovori s strahom Rahela.

»In ti veruješ,« vpraša rabi z glasom od jeze se tresočim, »da more ta novi prerok ozdraviti tudi gobavce?«

Ubogo ženo oblijejo gorke solze. »Jehuda, saj ni mogoče, da bi tvoje blago srce ne privoščilo otroku tiste sreče, katere je deležnih postalo že toliko med nesrečnimi najnesrečnejših ljudi — gobavcev!«

Kakor stena bled je postal rabi Jehuda. Ostajaje sedeč na preprogi, se je z lakti naslonil ob kolena, podprl z dlanmi glavo ter začel premišljevali.

Mati in hčerka sta tiho odšli. Bridko se je razjokala Rahela v svoji spalnici, — tu morebiti

tero pojeta moška pevska zbor iz St. Janža na Dravskem polju in Svečine. Po maši bo na prostoru pred cerkvijo fantovsko zborovanje, na katerem bo govoril predsednik KA g. ravnatelj Franc Jerebič in drugi fantje. Fantje, pridite v obilnem številu, da se oddolžimo spominu velikega mladinskega A. M. Slomška, in da se znova navdušimo za Slomškove vzore in ideje.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Tukajšnje prosvetno društvo je priredilo v nedeljo dne 7. avgusta priljubljeno igro s petjem »Revček Andrejček«. Udeležba kakor tudi izpeljava igre je bila razveseljiva. Tudi pri naših ljudeh se že opaža veliko zanimanje za take prireditve. Sedaj pa nekaj o igri sami. Glavno vlogo je prav izvrstno izpeljal naš nam vsem že itak znani organist. On je kot nalašč rojen za oder. Poleg prav prijetnega tenorja ima tudi jako dobro mimiko. Radi tega se je že v prvem dejanju vsem slušateljem jako prikupil. Tudi »Marička« je bila prav posrečena. Ostale vloge so bile deloma dobre, deloma pa se je opazilo nekoliko neokretnosti. Pa nič zato. Z vajo bo sčasoma že šlo. Saj od kmetijskega ljudstva tega niti zahtevati ne moremo. Prav dobro se pa je odrezal »stari pevski zbor«, ki je v kratkem času naštudiral »venček domačih pesmi«, par je gotovo precej težka skladnja za tak zbor. Tudi »novi zbor«, sestojč iz samih mladih pevcev, se je precej dobro obnesel. Posebno sopran in alt imata nekaj prav dobrih moči. Glavna zahvala pa gre gotovo našemu vič. g. župniku Erhatici, ki je žrtvoval mnogo prostega časa, samo da bi svojim faranom zadostil. Največ pa je pri vsem tem trpel naš organist, kateremu je marsikatera noč ostala svetla. Neumorno je vadil svoje pevce in zraven tega še študiral glavno vlogo. Ne smemo pa pozabiti g. Snudrla. To je naš trgovec, ki povsod in vedno ustreže svojim odjemalcem, če le more. On je kar svoj magacin odstopil za prizorišče. Najlepša hvala vsem sodelujočim, kakor tudi posetnikom naše prireditve!

Polzela. Kdo ni z zanimanjem čital napete povesti Januša Goleca »Trojno gorje«, ki je izhajala v »Slovenskem Gospodarju« in katere prvi del je obsegal borbo naših prednikov za kmečko pravo. Podobna tej, čeprav snovno in oblikovno popolnoma drugačna je

žaloigra »Kmečki punt«, ki se bo igrala v nedeljo dne 4. septembra v Prosvetnem domu. Igra obsega pet dejanj z desetimi spremembami. V njej nastopa 65 oseb (45 moških ter 20 žensk) in bo cela predstava trajala približno tri ure. Na ta dan vsi prav uljudno vabljeni v naš Prosvetni dom!

*

Iz preteklosti železnice.

Pred 107 leti je stekla prva železnica na progi Liverpool—Manchester. Za poskušnjo so dovolili 30 potnikom vožnjo, ki pa ne sme biti hitrejša kakor 40 km na uro. Vendar se je vkljub tej omejitvi vse upiralo taki strašni hitrosti. Rekli so, da je taka hitrost škodljiva za tiste, ki se bodo vozili v vozu in tudi za nedolžne gledalce ob plotu, ki bodo dobili omotico od take brzine, ali pa bodo celo znoreli.

Ko so v Ameriki uvedli v brzovlakih prve jedilne vagonce, so se temu poizkusu najsilovitejše uprli vsi kolodvorski restavraterji. Protestirali so v interesu zdravja potujočega občinstva, da bi se taka norost dovolila. V protestu so rekli: »Uživati hrano v tresočem se in majajočem se železniškem vozu je nevarno za zdravje, ker lahko povzroči, da se čreva zmešajo.« Železniške družbe so ta protest kolodvorskih restavraterjev ukrotile na ta način, da so jih povabile k sodelovanju pri družbi, katere se je osnovala za vzdrževanje jedilnih vagonov. No in kolodvorski restavraterji so zdaj uvideli in proglasili: »Silna dobrota je za vsakega potujočega, ki se resno briga za svoje zdravje, če more mirno sedeti v jedilnem vagonu ob pogrneni mizi ter v miru in z dobrim tekom uživati obed, zraven pa skozi okno gledati vedno menjajočo se sliko pokrajine.«

Leta 1860 je pruski minister za delo v posebni okrožnici vprašal vse podrejene organe za svet, ali ne bi kazalo v železniških vlakih vpeljati stranišča. Skoro vsa železniška ravnateljstva so odgovorila, da se kaj takega skoro ne

spodobi. Ker pa je občinstvo le zahtevalo, da se vlaki opremijo tudi s stranišči, se je pruska vlada udala in sprejela kompromis, ki se je glasil: »Stranišča se vpeljejo v železniške vlake, a kdor jih hoče rabiti, mora plačati 10 srebrnih grošev.«

Jurij Pullman, iznajditelj in tovarnar svetovno znanih in po njem imenovanih železniških voz, je prišel na misel graditi take vozove, ko se je neko noč vozil iz Chicaga v St. Louis v starih majhnih vozovih, ko je moral vso noč prečepeti v kotu brez spanja. Leta 1859 je napravil (tedaj je bil še mlad inženerej) prvi spalni voz, ki pa je bil kurjen še z železnimi pečmi na drva in razsvetljen s svečami. Še le pozneje so vpeljali petrolejke, medtem ko so železne peči še dolgo ostale.

Koliko je verjetnosti, da se dandanes človek ponesreči na železnici? Moderna statistika je izračunila, da se ena huda nesreča primeri v splošnem na vsakih 121 milijonov prevoznih kilometrov. Zatorej bi se moral človek voziti 121 milijonov km (pri sedanjih hitrosti naših vlakov bi se po tej progii vozil 150 let dolgo), da bi mogel z gotovostjo pričakovati, da se bo skoraj ponesrečil.

Dravograd. Proslava obletnice olepševalnega društva v Dravogradu. Eno leto je že minulo, odkar smo ustanovili v Dravogradu društvo, katero skrbi za lepoto dravogradskega trga in tujski promet v Dravogradu. Prva čast gre našemu predsedniku g. Köritu. Predno je začelo društvo delovati na tem olepševalnem polju, je moralo imeti tudi druge zaslombe, katere so mu pomagale pri delu, da se je moralo društvo oživeti in priti na cilj, katerega je tekom enega leta tudi doseglo. Olepševalno društvo ima za seboj skozi eno leto jako lepe uspehe, prirejalo je razne pri-

zadnjokrat; ker le predobro je poznala neizprosno srce svojega gospodarja.

Težke misli so rojile tudi po njegovi glavi. Naposled naglo vstane, kakor nekdo, ki se je končno s prepričanjem in trdnim sklepom odločil za nekaj gotovega. »Če ta zmaga, zgubljeni smo mi! Pa vsaj v moji hiši ne bo praznoval svoje zmage!«

Pozno v noč je ostal rabi Jehuda na strehi v večernem hladu, ki mu je prav dobro dejal; ker njegovi živci so bili po hudem dušnem boju močno razburjeni. Stojte je razprostrl roke ter začel moliti predpisano večerno molitev (tefilah). Kdor je kedaj v takem času gledal tje čez ravne strehe hiš kakega mesta na Jutrovem ter opazoval samotne temne postave častitih molečih očakov, ne pozabi tako kmalu slovesnega prizora. Po sosednih strehah je potihnil šum in krik. Ljudje so spoštljivo dejali: »Rabi Jehuda moli!«

Tempelsko službo božjo (daritve) je opravljal le en, Levijev rod (leviti); Kristus in apostoli so hodili »v tempel molit«. Shodnice (sinagoge)

farizejev še za časov Kristusovih niso bile molilnice, ampak prosvetne dvorane (šole), kjer se je bralo ter po branju razlagalo Sveto pismo. Ljudstvo je smelo prihajati poslušati, in sicer je bil možem določen prostor v pritličju, ženskam na galeriji; torej stroga ločitev po spolu. — Farizeji — »pharaš« pomeni »biti izločen od ljudstva (kleros), odlikovati se v čem« — so bili organizirana družba s privrženci iz vseh dvanajstih rodov izraelskih. Rabi seveda ni bil vsak; rabinsko dostojanstvo se je podeljevalo le nekaterim in sicer »s pokladanjem rok«. Vsi pa so bili veliki gorečniki za postavbo božjo v besedi in dejanju, tudi javno so jo pripoznavali kot ravnilo svojega življenja. Doslej torej bi bilo vse prav! Saj tudi Nikodem, učenec Jezusov, ki je točno po predpisih pomagal izvršiti njegov pogreb, je bil farizej in »učenik v Izraelu« (Joa. 3, 10). — Česar pa je posamezen tak gorečnik za čast božjo zmožen bil, bomo videli — jutri!

(Dalje prihodnjilč.)

tu živali, ki se tudi mene boje.

Povratak k ročnemu delu.

Tvornica za cigarete »Perusa« v Monakovem je tvegala interesanten poskus. Nastavila je več sto delavk za ročno izdelovanje cigaret in se hoče poslužiti tega načina izdelovanja cigaret še v večjem obsegu. Po eni strani je to storila zaradi tega, da nekoliko zmanjša veliko brezposelnost, po drugi strani pa zato, ker so z roko izdelane cigarete dejansko mnogo boljše od strojnih izdelkov. Tvorničarji upajo, da jim bo glede na ta postopek tudi država znižala nekatere dajatve.